

عنوان مقاله:

مقایسه اثربخشی روش گلینگهام-اورتون و روش تمرین و تکرار بر بهبود اختلال ویژه یادگیری نوشتن در دانش آموزان ابتدایی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات آموزشی و آموزشگاهی، دوره 3، شماره 3 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

فرهاد محمدی - آموزش و پرورش استان کرمانشاه

علی اقبالی - دبیر/آموزش و پرورش مامور در دانشگاه فرهنگیان

لیلا متعالی - روانشناسی بالینی، واحد علوم تحقیقات استان کرمانشاه

شیدا کریمی - روان شناسی تربیتی، دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

هدف از پژوهش حاضر، مقایسه اثربخشی دو روش گلینگهام-اورتون و تمرین و تکرار بر بهبود اختلال ویژه یادگیری نوشتن در دانش آموزان پایه سوم ابتدایی است. این پژوهش از نوع آزمایشی با گروه کنترل و انتساب تصادفی با پیش آزمون و پس آزمون بود. جامعه مورد مطالعه کلیه دانش آموزان پایه سوم ابتدایی دارای مشکلات ویژه یادگیری املاي مراجعه کننده به مرکز مشاوره و خدمات روان-شناختی استان کرمانشاه بوده که از میان آن‌ها نمونه ای شامل ۴۵ نفر (۲۶ دختر و ۱۹ پسر) به صورت نمونه گیری تصادفی ساده انتخاب شد و با انتساب تصادفی در سه گروه ۱۵ نفری، دو گروه آزمایشی و یک گروه گواه جایگزین شدند. ابزارهای ارزیابی شامل مقیاس تجدیدنظرشده هوشی وکسلر برای کودکان، فهرست وارسی تشخیصی مشکلات املا DSM-IV-TR، آزمون املا، پرسشنامه بالینی، آزمون حافظه وکسلر، آزمون دیداری-حرکتی بندرگشتالت، بوده است. پس از اجرای پیش آزمون، هریک از گروه‌های آزمایش ۸ جلسه درمان (۶۰ دقیقه ای) دریافت کردند. نتایج حاصل از تحلیل کوواریانس و آزمون تعقیبی توکی نشان می دهد که روش چندحسی گلینگهام-اورتون موجب بهبود عملکرد دانش آموزان دارای اختلال ویژه یادگیری املا نسبت به گروه گواه و گروه تمرین و تکرار می شود ($p < 0.05$) و این روش ۶۶ درصد از تغییرات بهبود املا را تبیین می کند. همچنین، یافته ها نشان می دهد که استفاده از روش گلینگهام-اورتون اثر معناداری بر بهبود اختلال املا دارد و می تواند جایگزین مناسبی برای روش تمرین و تکرار در کار با دانش آموزان دارای اختلال نوشتن باشد.

کلمات کلیدی:

Specific learning disorders, Spelling Disorder, Orton-Gillingham multisensory approach, Practice-Repetition method

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1579270>

